

Anden hver Dag venter, at Skifteretten vil komme og luffe for ham, da ere disse Næringsdrivende fra det blotte abstracte Næringsstandpunkt, med Hensyn til deres Bedrift og Omsetning, eens, og de skulde altsaa beskattes lige; men, naar den Ene er en Mand, der er paa Nippet til at gaae fallit, og den Anden en meget formuende Mand, er det aldeles naturligt, hvor man ikke har nogen særegen Formuesskat ved Siden af Næringskatten, at dette faaer en ganske væsentlig Indflydelse paa dennes Ansættelse. Det er altsaa, troer jeg, aldeles utvivlsomt, at vor Næringskat, hverken i Theorien eller i Praxis, er en teent mathematisk Patentkat, men der er et meget væsentligt Element af Formues- og Leilighedskat derunder indbefattet. Det er ogsaa historisk, at man under de tidligere Overtøisler om en Udvidelse af Communens Beskatning til alle Communens selvstændige Indvaanere, som dertil ere istand, altid har tænkt sig dette som en Udvidelse af Næringskatten til de hidtil derfor fritagne. Saadanne Overtøisler fremkom strax, da den nye Communalanordning bragte nyt Liv i disse Forhold, men de førte dengang ikke til noget praktisk Resultat. Det er for Endeel noget Egnende, man gjorde ved Næringskrisenskatten, hvorved vel ikke alle mulige Næringer medtoges, men dog de, som havde en større eller mindre Analogie med dem, der hidtil havde været Gjenstand for Beskatning. Endelig har det Udvalg, der af Communalbestyrelsen blev nedsat over nærværende Sag, foreslaaet at udvide Næringskatten til Alle, Capitalister, Embedsmænd og Pensionister inclustve; thi, at man kaldte det, at Næringskatten skulde gaae ind, og at man i Stedet derfor skulde oprette en almindelig Bysskat, er jo kun en Navneforstjæl. Dette stødte imidlertid paa uovervindelige Vanskeligheder, og det vilde derfor være upraktisk nu at ville komme tilbage derpaa; thi ikke mindre end 3 paa hinanden følgende Indenrigsministre have gjort det til en ufravigelig Betingelse, at man skulde lade Næringskatten bestaae som en selvstændig Stat, og altsaa kun ved Siden deraf oprette, som Supplement til samme, en Hjelpekat. Jeg for mit Vedkommende har allerede tidligere bemærket, at jeg i og for sig ikke finder

Noget at erindre imod, at der er en særskilt Stat paa den særlige borgerlige Næring, der engang efter alle de hos os bestaaende Forhold er knyttet til Kjøbstæderne. Den Grund, man imidlertid væsentligt gjorde gjældende ved denne Leilighed, og som udtales baade i Præmisserne og med den største Uforbeholdenhed her for nylig er gjentagen af den ærede Indenrigsminister, var den Frygt, hvortil man har villet hente Grunden baade fra sit Kjendskab til det menneskelige Hjerte i Almindelighed og de Erfaringer, der skulde være gjorte i andre Kjøbstæder, — den Frygt, at de, der havde faste Indtægter, navnlig altsaa alle Embedsmænd, vilde blive overbebyrdede, og man foreslog derfor, at de kun skulde udrede $\frac{1}{3}$. Der som man nu havde sagt, at de næringdrivende Borgere skulle udrede $\frac{2}{3}$, og de hidtil for Skatten fritagne den øvrige Trediedeel, da vilde dette have været consequent og vel sikket til at naae Niemedet; thi man vilde da have en fuldkommen Garantie for, at Embedsclassen ikke var bleven overbebyrdet, da der var sat et bestemt Fixum, udover hvilket de ikke turde kaldes til Beskatning, og ved Fordelingen af Skatten, der bliver at udføre af de kommunale Autoriteter, i hvilke naturligtvis de næringdrivende Borgere efter den gammeldags Opfattelse af Begrebet ville have en betydelig Indflydelse, vilde man i disse have aldeles uinteresserede Dommere; thi Spørgsmaalet om, hvorledes den ene Trediedeel skulde skaffes tilveie, vilde aldeles ikke vedrøre deres egne Bidrag til de dem vedkommende to Trediedele. Sagen vilde altsaa have været simpel og klar, dersom man var bleven staaende ved denne Modsetning imellem de beskattede Subjecter, hvorefter altsaa de Næringsdrivende skulde svare $\frac{2}{3}$, de Øvrige $\frac{1}{3}$; men Uklarheden kom strax fra det første Dieblif af ind i Forholdet derved, at man derfor substituerede to Begreber, Begrebet om Næringskat og Begrebet om Beskatning efter Formue og Leilighed, og denne Forandring fra de Subjecter, der skulde udrede Skatten til de Objecter, hvoraf den skulde udredes, har affødt megen Forvirring og Usikkerhed. Havde man holdt sig, eller var det endnu muligt at vende tilbage til Afskillelsen mellem de næringdrivende Borgere